

CONFINADA

Diari informal dels efectes col·laterals d'una pandèmia

#FemFCCUAB

SETMANA 1

Dia 1 (divendres 13 de març)

Teletreball. Molta agitació. L'empresa vol que fem torns presencials i nosaltres no tenim gens clar que sigui el més prudent. No en va hem estat una setmana exposades a l'afluència de públic delerós de tenir un espai tranquil per preparar els exàmens.

Canvio la pantalla de l'ordinador per la del televisor. La pel·lícula "Downton Abbey" m'ha fet reconciliar amb el món.

Telefono a tota la parentela propera, són població de risc. Els enyoro.

Dia 2 (dissabte 14 de març)

Va per llarg, cal establir rutines. Posem en relleu l'expressió "fer dissabte". Després d'esmerçar-nos a fons, queda el pis com una patena. Hem descobert que compartíem habitatge amb tres cadàvers d'aranya.

Desencallo temes pendents com recuperar programes del PC vell que no podia instal·lar al nou, de ja fa un any...Paradoxa: enceto nova llista de coses a fer per després del confinament, encapçalada per construir un monument a la meva amiga Pia per cedir-me la contrasenya de Netflix.

Segueixo reconciliada amb el món i gaudint dels aprenentatges que ofereix la situació.

Dia 3 (diumenge 15 de març)

Una hora de ioga, però la síndrome premenstrual és més virulenta. Em començo a enfilat per les parets: volia llegir al balcó sota el sol i fa massa vent; tocava netejar interiors d'armaris, però el diumenge és dia de descans i no ens ve de gust; a les 18 emetien un documental molt interessant...de 10 minuts de duració. Coronar tots els 4000 dels Alps no requereix més atenció?

Va, que facin "Atrapa'm si pots", si us plau, si us plau. M'adono queestic pitjor del que em vull reconèixer.

La meva població de risc estimada està en bon estat.

Dia 4 (dilluns 16 de març)

Dia laborable. En Joan no sap si ha d'obeir al president d'Espanya, el qual envia la ciutadania a treballar, o a la perruqueria i la tintoreria; o bé al president de Catalunya, partidari de l'autoconfinament. Fa cas a la seva empresa, els obliguen a posar-se mascareta i arreglar cotxes, que s'ha de facturar, coi. Al cap d'unes hores els diuen que l'endemà no cal que tornin: ERO temporal i a l'atur.

Poso una rentadora amb tota la roba de feina i carrer que portava, ell no hi cap i l'envio a la dutxa.

Dia 5 (dimarts 17 de març)

Vaig d'indignació a indignació: a la feina (a casa encara vaig més col·lapsada); al llegir missatges de suposats amics que insten al Joan que ara gaudeixi la vida (en confinament i a l'atur??), potser volien transmetre positivitat però ens ha sonat a cinisme; al sentir el president d'Espanya a qui no he escoltat per no empenyar-me més.

Una miqueta de pilates abans d'ingerir dues magdalenes amb xocolata, com quan era petita i berenava tot llegint.

Al vespre hem jugat al quatre en ratlla i a daus. M'ha agradat recuperar jocs de taula, vells plaers quan ignoràvem el futur descobriment del wifi.

Dia 6 (dimecres 18 de març)

Començo a frenar la ingesta d'aliments com si no hi hagués un demà, per evitar una àrdua operació bikini. Podrem anar a la platja oi? Que el virus no ens robi l'estiu.

Una bona estona d'exercici per calmar la consciència, mentre la ment encara gaudeix amb els ous ferrats i les patates fregides del cap de setmana.

Inaugurem un cicle de videotrucades amb amistats.

Dia 7 (dijous 19 de març)

Ha estat dir amb veu alta que tot plegat ho estic portant amb molta serenitat i en pau, que la meva mare amenaça amb sortir a comprar desafiant el coronavirus. Sort que el meu germà la frena. Fins i tot tancada a casa m'ha de fer patir aquesta dona...

Els dijous al vespre menjo sashimi de salmó. Costum intocable.

SETMANA 2

Dia 8 (divendres 20 de març)

Avui em trobo malament per l'arribada de l'inevitable: la impuntual menstruació. Tot sigui això, amb el panorama desolador de l'exterior.

Per fi cap de setmana. Tancats i amb previsió de mal temps...

Escriu i em torno a reconciliar amb el món.

Dia 9 (dissabte 21 de març)

Cal fer dissabte un dissabte quan tenim molta més disponibilitat? Rutines, som animals de costums...

Un bon dinar amb postres de xocolata per donar un toc especial al cap de setmana.

Un parell de pel·lícules: la primera "Norman, el home que lo conseguia todo" apta per la migdiada, la del vespre "Els fills del sol" molt millor, i va acomplir la difícil funció de mantenir-me desperta més tard de l'horari gallinaci.

El cicle de videotrucades és altament terapèutic.

Dia 10 (diumenge 22 de març)

Esmorzar i timba de cartes sota el sol, el dos de copes marxa volant pel vent.

Dia de la poesia. M'inspiro a l'Instagram quan publico una foto del mar d'Arenys. Des que vaig entrar al món laboral, a finals del segle passat, que no em posava poètica...

Dia pijama. Per fi he vist "Los Archivos del Pentágono". Brutal! Periodisme de veritat!

Dia 11 (dilluns 23 de març)

Per molt que estigui a casa, la depre de dilluns no me la treu ningú. Llegir una entrevista a Martín Caparrós en la qual afirma que un 80% de la població treballa en el que no li agrada per pagar factures, no ajuda.

Paradoxa. El compte de Twitter de @CoronaVid19 no fa gràcia però em fa riure.

La connexió a Internet no em permet seguir la totalitat de la classe de ioga online. Em torno a deprimir / empenyar.

Baixar al pàrquing i córrer per dins, relaxa. Em sembla d'una extensió similar al salar d'Uyuni.

Cloenda del cicle de videotrucades. Molts coneguts i poques amistats.

Dia 12 (dimarts 24 de març)

La connexió a Internet no em permet seguir la classe de pilates online. Em torno a deprimir / empenyar. Però avui en Joan ha sortit a comprar i, a banda de molta fruita i verdura, també ha portat formatge per fer raclette i fondue. Siiiiiiii, transgressió total a la dieta sana!

Em proposa de menjar patates fregides i me'l miro com si hagués comès un sacrilegi. No ens passem, que va per llarg i si ens deixem anar del tot...

Dia 13 (dimecres 25 de març)

Crisi d'identitat absoluta. Entro en pànic perquè no tinc l'excusa del premenstrual. Crec que ell també ja que no té escapatòria per evitar un rotllo existencial dels meus. Em quedo millor i m'acabo reconciliant amb el món després de parlar amb les meves estimades persones de risc, als quals abraçaré tan efusivament, quan pugui, que hauré de vigilar de no escanyar-los.

Dia 14 (dijous 26 de març)

Sashimi de salmó.

Va, que s'acosta el cap de setmana! No sé si riure o plorar.

L'Avi, amb els seus 99 anys, és molt savi i afirma que el més important és l'amor i l'humor. Millor riure doncs.

SETMANA 3

Dia 15 (divendres 27 de març)

Terror absolut perquè no ens trobem massa bé. Per evitar capficar-nos juguem a daus, mengem “natxos amb guacamole” i mirem la pel·lícula “100 metros”. Acabo plorant com feia temps.

La societat no és benvolent amb les llàgrimes. Un altre tema afegit a la llarga llista de canvis socials per després del confinament, encapçalada per més recursos a la pagesia i la sanitat, i menys al rei i el senat.

Dia 16 (dissabte 28 de març)

Les grenyes d'en Joan reclamen tisoires. Jo estic de sort, vaig anar a la perruqueria dos dies abans de tancar-nos. Quan em quedin les celles de la Frida Kahlo en tornarem a parlar.

Baixar la brossa, moment especial del dia. Un minut davant la porta respirant el carrer buit.

Dia 17 (diumenge 29 de març)

Fa un sol espectacular i aprofitem per carregar-nos de vitamina D, que s'acosten baixes pressions.

A la tarda no toca el sol al balcó i enllaço “Los idus de marzo” i “Churchill”. La primera feia anys que volia veure (no perquè surt en George Clooney, tot i que sempre fa de bon mirar), i la segona per aprofundir en un personatge històric destacat, redescobert a la sèrie “The Crown”.

Dia 18 (dilluns 30 de març)

Rebem múltiples propostes per distreure el nostre suposat avorriment, però entre llevar-me, vestir-me, treballar, pausa per esmorzar, seguir teletreballant, dinar, migdiada i/o trucades, exercici, dutxa, sopar i tele, se'm fa l'hora d'anar a dormir. Va, a veure si un dia escolto un concert de la filharmònica de Berlin.

Dia 19 (dimarts 31 de març)

L'empresa tria encara més les meves vacances, no en té prou amb establir tres setmanes d'agost, que em regala tota la Setmana Santa de festa. Que bé! Podré estar confinada sense despertador. A més, segur que arregaré els armaris i escoltaré un concert de la filharmònica de Berlin.

Dia 20 (dimecres 1 d'abril)

Prenc consciència que no puc seguir empipant-me per les coses amb les quals estic en desacord, bàsicament per un tema pràctic: està prohibit anar a nedar o a caminar per la muntanya, d'on torno contenta i desfogada. Per moltes flexions que faci a casa, no és el mateix.

Ho atribueixo al confinament. Sé que l'Avi, amb un somriure entre irònic i murri, em diria que m'estic fent gran.

Dia 21 (dijous 2 d'abril)

Ha deixat de ploure. Amb el virus anomenat humanitat a casa, la natura deu estar exuberant...

El clàssic de dijous: sashimi de salmó.

SETMANA 4

Dia 22 (divendres 3 d'abril)

Algú podria dir d'una vegada metgesses i infermers?

En circumstàncies habituals, sempre m'ha fascinat comprovar que hi ha gent que té temps i enginy. Ara la proporció ha crescut exponencialment. Circulen vídeos divertidíssims. Quins farts de riure i que bé van per pujar defenses.

Vacances! Ueeeeee.

Dia 23 (dissabte 4 d'abril)

Sol i sense vent, condicions climàtiques ideals perquè el meu bikini conegui el balcó. Afirma que li agrada més la platja però es conformarà.

Allarguen l'estat d'alarma, reprenem el cicle de videotrucades amb intensitat. I per fi aconseguixo que les meves estimades persones de risc s'atreveixin a penetrar en el desconegut i apassionant món de les noves tecnologies. Els he pogut veure. Quina emoció!

Lluita aferrissada pel lideratge en les aparicions a TV3, Oriol Mitjà és un seriós candidat per desbancar a la Pilar Rahola.

Dia 24 (diumenge 5 d'abril)

Diumenge de Rams amb olor a estiu: ulleres de sol, llibre, crema solar, sudokus i tovallola.

Per fi el caliu veïnal es fa més evident: aplaudiments a les vuit, cants operístics d'una soprano des del balcó a l'hora que vol, el veí de dalt prepara un gintònic a la seva veïna de replà, proposta acceptada de posar música amb un altaveu...

Dia 25 (dilluns 6 d'abril)

Sòcrates va llegir per la posteritat la frase: "Només sé que no sé res". 2.400 anys després encara ens pensem que ho sabem tot.

Vaig declamar massa aviat que estava de vacances, moltes incidències a solucionar.

Dia 26 (dimarts 7 d'abril)

Dues meditacions guiades per començar el dia. Notava un pes al pit i s'ha esvaït. L'estat de pau ha permès ajudar a la meva mare a recuperar el seu. Com molt bé afirma: sense pau interior la salut no és completa.

Potser algú opina que estic entrant en un terreny espiritual ratllant a l'esoterisme, no és cert, elevar el nivell de consciència està avalat per científics. Molts metges recomanen meditar o, si més no, intentar estar positius per elevar les defenses.

Sap greu si no he convençut. Per qui estigui d'acord, una recomanació per passar a l'acció: no esperis estar tranquil·la per meditar, medita per estar tranquil·la.

Dia 27 (dimecres 8 d'abril)

Segon dia que em desperto amb un pes al pit. Vull fer moltes coses ara que estic de "vacances", massa perquè em provoca un cert neguit, i ahir en Joan no es trobava massa bé. Tinc por, per ell, per mi, perquè tenim un pis de 45 metres quadrats, amb un sol llit i un sol bany, i no podem aplicar mesures de confinament extrem. Som indivisibles.

Està clar que no he recordat tot el tema de la meditació i la pau interior d'ahir. Sort de la intel·ligència emocional de l'Avi, el qual m'aconsella que és millor no preocupar-se abans d'hora de les coses. En Joan s'ha llevat prou bé, no tant com per tenir ganes de fer exercici. Lògicament m'he solidaritzat amb la causa.

Lluna plena. Ja hem passat un cicle lunar

Dia 28 (dijous 9 d'abril)

El concert de la filharmònica de Berlin encara no, però sí que estic arreglant armaris i arxius abandonats a l'ordinador. Recupero esbossos, esborranys, fragments, retalls d'escrits.

Cascos de la meua vida: el casc d'anar en moto, el casquet per nedar, el casc per les vies ferrades i l'escalada, el casc per anar en bicicleta. I ara, tancada a casa, afegeixo les "Cas" i les "Cus" dels daus del confinament, em refereixo a les "K" i les "Q", clar. Val, val, ja m'ho dic jo: estic fatal.

A veure qui sap què toca avui per sopar? Sí! Sashimi de salmó.

SETMANA 5

Dia 29 (divendres 10 d'abril)

Preciós dia de platja (bé, balcó) i lectura. "Largo pétalo de mar", títol evocador de la darrera novel·la d'Isabel Allende.

En Joan ha recuperat la Nintendo 8 bits i es vicia jugant com un adolescent...dels anys 90, clar. Jo continuo escrivint. Mai hauria imaginat que recuperaria la incontinença escrita gràcies a una pandèmia i el conseqüent confinament.

Recupero un esborrany on situo cronològicament un periple a Barcelona en transport públic, una hora i mitja tocades, des de casa fins a baixar del tren. Que lluny em queda el trànsit, el nerviosisme, les caravanes, els retards de busos i trens... No em fa bé recordar moments estressants. L'esborro.

Dia 30 (dissabte 11 d'abril)

Haviem parlat de "fer dissabte" el dilluns, que farà mal temps i no aprofitarem el balcó, però convé un repàs urgent. Viure a la riera és molt bonic, però si és de sorra, eleva una quantitat ingent de partícules de pols. Contrastat amb el veïnat en converses després dels aplaudiments de les vuit. Quan la cobreixin de ciment, aleshores em queixaré perquè hauran tret moltes places d'aparcament i no es trobarà lloc per deixar el cotxe.

Videotrucada llarga: aperitiu-dinar i un símil de Trivial dones contra homes. Hem guanyat les dones.

Dia 31 (diumenge 12 d'abril)

Diumenge de Pasqua. Dia nostàlgic.

Penso en les costelletes de cabrit i les carxofes arrebossades, que hauríem menjat amb l'Avi. Retrobo bons records enterrats en l'oblit, com evocar els racons de casa la meua estimada tieta-àvia. Es barreja una sensació agredolça de tristesa i la sal de dues llàgrimes: fa massa temps que ens va deixar.

Mona casolana de XOCOLATA, en majúscules, per capgirar la melangia.

Dia 32 (dilluns 13 d'abril)

Gairebé tot el dia plovent. Tarda de sofà i migdiada. Quant de temps sense fer-ho, ja venia de gust estar tancadets descansant...Ehem...

S'acaben les "vacances". Oooooohhhhh. Malgrat les circumstàncies, han estat ben aprofitades. Però encara no he escoltat un concert de la filharmònica de Berlin.

Dia 33 (dimarts 14 d'abril)

Vinga va, a desconfinar-se. Tal com llegia a les xarxes socials, divendres passat no estava permès anar a l'enterrament de la teva àvia per no interactuar amb altres persones, però avui és possible viatjar en metro a treballar. Capitalisme en estat pur.

Ja ho sé, hi ha gent que necessita urgentment tornar a la roda, però siguem coherents, no? No està permès acompanyar un familiar terminal i sí produir?

No som conscients del poder del poble i passem pel tub. Què vol dir que els autònoms han de pagar la quota, i els polítics segueixen cobrant no només el sou sinó les dietes? Ens prenen el pel de mala manera, des de temps immemorials.

Crec que no se m'ha posat bé tornar a la feina.

Dia 34 (dimecres 15 d'abril)

Mitjans de mes i encara tenim saldo mileurista al compte corrent, no està malament comptant que només rebem un sou i l'altre no té data d'arribada. Amb una bona sort, aquest mes no quedarem en números vermells després de pagar els préstecs i les factures. Som afortunats.

Jugant a daus, ens han sortit un parell de repòquers a cadascú. Avui era dia de comprar loteria.

Peso figues amb els titulars del TN vespre, vaig a dormir com les gallines.

Dia 35 (dijous 16 d'abril)

Ara entenc el cansament d'ahir i la mala llet de dimarts. Un altre cicle menstrual completat.

Reunió virtual a la feina, no tinc ni la decència de treure'm el xandall. De fet, crec que mai més em posaré texans, ni sostenidors si no és per fer esport. Tampoc sé si seré capaç de calçar-me unes sabates, porto un mes amb peücs i les sabatilles serveixen per baixar la brossa...

Tinc mono furibund de sushi, porto un mes d'abstinència i necessito la meva dosi de cuina japonesa. Sort del sashimi de salmó dels dijous...

SETMANA 6

Dia 36 (divendres 17 d'abril)

Ryanair ens cancel·la el vol cap a Marràqueix, així que recuperarem els diners (o no). El cim del Toubkal haurà d'esperar, quina llàstima..

M'estic començant a preocupar seriosament per l'estat de la nostra salut mental: ahir, en el pàrquing, vam pujar a la moto i fèiem rum rum. Avui volia prendre el sol, al no fer-ne, igualment m'he quedat estirada i tapada per no agafar fred. Que era l'hora de la vitamina D, hòstia!

Dia 37 (dissabte 18 d'abril)

A veure, Tomàs Molina. Prefereixo que diguis núvols d'entrada, no passa res si t'equivoques i fa sol. Però que pronostiquis sol pel matí i el faci a la tarda, quan no toca al balcó, això és inadmissible. Com podem fer càrregues de vitamina D per preservar el sistema immunològic?

Després d'uns dies només meditant i menstruant, gimnàs anàrquic fins al punt de practicar un intent de "body combat" amb la cançó "El Atrapasueños" del "Mago de Oz". Eufemisme que reafirma l'estat mental comentat ahir.

Dues amigues meves no s'han pogut acomiadar d'un avi i una àvia, respectivament. Inhumà.

Dia 38 (diumenge 19 d'abril)

Un cop passada la fal·lera de bunyols de quaresma i mones de pasqua casolans, recuperem un altre producte de primera necessitat: el pastís Sacher de l'Obrador. El medicament més efectiu pels confinats sense símptomes.

Em sento fatal, resulta que molta gent desinfecta la compra menys nosaltres. Ho recomanen molt per la tele? És que no la mirem massa per higiene mental. Quan es torni a aplicar el codi deontològic del periodisme, el codi ètic de la humanitat, i s'eliminin els bla bla bla sense sentit comú, aleshores m'ho replantejaré.

Dia 39 (dilluns 20 d'abril)

No valorem el que donem per descomptat, quan en el fons és el més important. La família la puc veure quan vulgui; no passa res si avui no ens va bé quedar per prendre un te, tenim més dies que llonganisses; qualsevol dia puc anar a visitar la Sagrada Família, la tinc a tocar; ja celebrarem alguna ocasió especial al restaurant Sant Pau de la Carme Rusalleda, Sant Pol està aquí mateix. Doncs enyorant la família, el caliu de les amistats, fa tres dècades que no visito l'obra de Gaudí, i el Sant Pau ja va tancar les seves portes.

Dia 40 (dimarts 21 d'abril)

40 dies ja! Phileas Fogg havia fet mitja volta al món.

45 metres quadrats desperten l'enginy: aprofitem racons que mai ens havíem plantejat, prenem consciència de la gran utilitat de les portes per crear espais diferenciats (de tant en tant es necessiten), moc la butaca com un gira-sol al costat de la finestra quan ens visita l'astre rei...

El nebot ens va portar mató de can Xicoy, quina il·lusió el detall i veure algú de carn i ossos.

Tarda de sofà i lectura mentre va plovent i plovent. En Joan afirma que això de sortir està sobrevalorat...

Dia 41 (dimecres 22 d'abril)

En Joan em salta: si et va bé la meditació de 15 minuts, per què fer la de 45? Molt pragmàtic, ell. I jo llegint llibres de gestió del temps.

Estic de pre-Sant Jordi i recomano "El infinito en un junco". Deliciosa lectura d'Irene Vallejo on explica la història de la transmissió del coneixement: oralitat a l'Antiguitat, escriptura en paper, pergamí, els llibres...Altament recomanable.

Dia 42 (dijous 23 d'abril)

Sant Jordi.

He trigat 42 dies a tenir un dia plorós, una diada sense remenar llibres i sense rosa, és molt trist i especialment dur per una lletraferida. El sol poc a poc ha guanyat terreny i en Joan s'ha escapat per collir una rosa a casa els seus pares. Els meus dos solets m'han arreglat el dia.

Recordo un quadre petit que té l'Avi, on apareix la frase: Sant Jordi brau cavaller, defenseu la llibertat del nostre poble estimat.

No queda gaire nostrat acabar el dia amb sashimi de salmó.

SETMANA 7

Dia 43 (divendres 24 d'abril)

Teletreballar no dona massa treva, és molt més intens.

La presencialitat pot implicar una bona estona per anar al lavabo: el personal de recepció t'avisava per entregar-te un sobre, t'intercepta algú a mig camí per comentar un tema, et saludes amb coneguts. I el pitjor, iniciar una reunió amb una altra dona dins el bany. En aquest cas, preferentment amb les necessitats fisiològiques cobertes, perquè si t'enganxen abans, has begut oli.

En el pis petit cap distracció, amb cinc passes entro dins el bany i de seguida torno a seure davant l'ordinador.

Dia 44 (dissabte 25 d'abril)

El veí de dalt no ha complert la seva promesa de muntar un altaveu i posar música per organitzar una festa veïnal. Millor. Pel que he pogut sentir, no coincidim en absolut en gustos musicals, malgrat el meu ventall és prou extens.

Fa una setmana he instaurat una nova pràctica: meditació gairebé diària. Ajuda molt quan tens un veí que es creu DJ, ajuda més que s'ho cregui poca estona.

Dia 45 (diumenge 26 d'abril)

Ens prenem el medicament de diumenge: unes racions individuals de pastís Sacher que teníem al congelador. Divendres vinent tocarà anar a la farmàcia.

Prenc consciència que porto 25 anys sentint música i no escoltant-la. Incorporo una nova modalitat de meditació: escoltar amb tots els meus sentits, com quan era adolescent, em tombava al llit amb els walkmans i el meu món era només aquell casset. No aconsegueixo discernir si em sento més dinosaure o més nostàlgica i viscuda.

Si tot va bé, dissabte vinent podrem sortir a fer exercici a l'aire lliure. Paradoxa: per primer cop em sento engabiada i el pis se'm fa més petit del que és.

Dia 46 (dilluns 27 d'abril)

Dia de la Verge de Montserrat, patrona de Catalunya. Moltes Montses per felicitar.

Fa 7 anys que ens va deixar la iaia. Li hauria agradat ser conscient que marxava en un dia tan assenyalat, però l'Alzheimer no permet aquestes subtileses. Penso en les persones que moren aquests dies a la UCI sense l'escalf de la família. És devastador. L'últim alè de la iaia va ser en companyia de la filla i la neta, una mort dolça malgrat tot.

La ment s'embolica en la tenebra: defuncions properes viscudes, o malviscudes, xifres de decessos massa elevades, la por a morir abans d'una edat raonable... el meu cervell té un ampli catàleg quan vol. Resultat: repetir la plorera de Sant Jordi.

Dia 47 (dimarts 28 d'abril)

En 47 dies he ensumat el carrer un sol cop, si descomptem quan baixo la brossa. Espero el dissabte en candeletes.

Tots els meus peücs agonitzen, tenen algun forat a la sola. No em ve de gust cercar la costurera que dec portar dins, torno a les sabatilles per entrenar els peus a calçar-se.

Dia 48 (dimecres 29 d'abril)

Intento fer entendre al Joan que no cal planificar videotrucades a persones conegudes amb les quals no ens uneix un lligam d'amistat, si no ens hem telefonat mai a la vida.

Reflexiono sobre el canvi en les formes de comunicació als darrers 15-20 anys. Quan era adolescent, telefonàvem directament; a l'era dels telèfons intel·ligents, no truquem gaire i, si ho fem, en general abans preguntem per WhatsApp si va bé. I ara em sembla una salvatjada emetre una videotrucada no acordada.

Dia 49 (dijous 30 d'abril)

Les reunions virtuals entre caps de departament s'han convertit en un clàssic de dijous, com el sashimi de salmó. Continuo sense treure'm el xandall.

Molta indignació en llegir el BOE del 24 d'abril, on es detallen les subvencions a partits polítics, mentre no hi ha material de protecció ni testos pel personal sanitari ni per la població. Ens desconfinaran llençant-nos als lleons. Com escarneixen al programa Polònia: ets futbolista o polític? Doncs no hi ha test per a tu.

El que més em revolta, és no haver sentit la notícia a cap mitjà de comunicació. En aquest país estem venuts. També ens mirem molt el melic. Poc sé de l'impacte del virus al món si no cerco a la premsa internacional. Però la secció esports, actualment de rellevància zero, que no falti.

És urgent que deixi de creure en els reis mags i pensar que el periodisme pot salvar el món. A la humanitat ja no la salva ni Déu.

SETMANA 8

Dia 50 (divendres 1 de maig)

Dia 50, un número rodó per inaugurar setmana de confinament i nou mes per estrenar. Ideal per celebrar que avui marxàvem a l'Atles marroquí. Ens consolem via videotrucada amb els expedicionaris.

Que agosarats! Trenquem la tradició, la rutina i la dinàmica: fem dissabte un divendres. No hem embogit del tot, encara, és que demà serà el gran dia per sortir a fer esport.

Dia 51 (dissabte 2 de maig)

A les sis del matí sortim!! Em sento afortunada de viure en un terme municipal verd. Que bonic està tot. Brolla aigua arreu, els arbustos es mengen el camí. Els sentits estan més desenvolupats: ensumo el romaní, escolto els ocells. Terapèutic 100%.

Dia 52 (diumenge 3 de maig)

Això de llevar-se a dos quarts de sis del matí per anar a fer esport, només s'aguanta quan marxem a fer muntanya al Ripollès. Avui anem a fer un volt a les 8 i llestos.

Ens porten la comanda de formatges de proximitat de Can Xicoy. Hem de potenciar l'engranatge comercial local. Paradoxa: perquè és més car comprar fruita cultivada al costat de casa que no pas mangos del Perú?

Dia 53 (dilluns 4 de maig)

En estat de xoc pel programa d'en Basté sobre sexe digital. Com ha canviat el panorama de la pornografia. Per desgràcia no és nova la situació inferior de la dona, però s'ha assolit un estadi de violència i vexació insuportables. Aleshores abunden les manades.

Quanta hipocresia! Tothom sap que existeixen indústries com la pornografia o el narcotràfic, però són massa potents i no es regulen. El mateix amb tot: no es pot circular a més de 120 km/h i construeixen cotxes que arriben a 250; es donen consells per evitar difondre fake news i no se n'atura la generació; en comptes de conscienciar que el tabac no és salut, s'incorpora el missatge "Fumar mata" als paquets; i un llarg etcètera.

Quan es tracta d'indústries fortes no es va a l'arrel del problema, massa interessos, es posen pedaços. Costa reconciliar-me amb el món i acceptar la realitat.

Dia 54 (dimarts 5 de maig)

Meditar (gairebé) cada dia s'ha convertit en un medicament com el Sacher de diumenge.

No hem tornat a sortir de casa des del cap de setmana, el risc de contagi no ha marxat ni estem de vacances. I jo el que necessito és anar a mar. Per què no podem aplicar les divisions territorials de l'any 1.500 quan els dos Arenys eren un?

Dia 55 (dimecres 6 de maig)

Tenir un pis petit implica no poder tenir moltes prestatgeries, per tant pocs llibres, així que soc assídua a les biblioteques. No tinc més llibres per llegir i em llenço als sudokus.

Una de les recomanacions del Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya és no consumir moltes notícies. Soc la primera que ho practico però no diu massa al nostre favor.

Dia 56 (dijous 7 de maig)

No tinc salmó!!!

SETMANA 9

Dia 57 (divendres 8 de maig)

Ahir em vaig quedar sense la ració de salmó, però avui m'he tret el mono de cuina japonesa. Amb la reobertura del restaurant proper de referència i, conscienciats de la necessària promoció del comerç local, hem telefonat per encarregar el sopar. A més, les reserves de salmó del dijous tornen a estar intactes. Tot en ordre.

Dia 58 (dissabte 9 de maig)

Ric en rellegir el diari. Tant parlar de meditació sembla una joguina en potència. Només practico uns 15 minuts, però noto els efectes beneficiosos. És més, quan no medito em noto pitjor. El pap està massa ple.

Sortim a caminar d'hora i, tornant cap a casa, ens creuem amb grups de fins a 7 persones. Caram, quanta gent conviu en una mateixa unitat familiar. Em sap més greu pel personal sanitari que s'hi deixa la pell cada dia, jo ja he desistit d'entendre moltes coses. Sí que va bé meditar, sí.

Dia 59 (diumenge 10 de maig)

Vaja, no recordava les setmanes laborals amb sol i els caps de setmana ennuvolats. Es repeteix la dinàmica, i la recàrrega de vitamina D prevista, se n'ha anat en orris.

És força trist netejar el pis un diumenge plujós, ho compenso mirant "Bohemian Rhapsody" per enèsima vegada, i vibro en el concert final com el primer cop. No hi puc fer més, m'encanta.

La mort fora de temps, mitifica la figura? Penso tant en Freddie Mercury de Queen o, més nostrat, en Carles Sabater de Sau, per posar l'exemple de dos cantants rellevants de la meua adolescència.

Dia 60 (dilluns 11 de maig)

No iniciem la fase 1. Encara no em puc moure del municipi i baixar a mar. Però feina feta no té destorb, nosaltres vam inaugurar el dia 5 de gener la temporada de platja 2020, nedant abillats amb els neoprens.

Des de quan considero afortunada una amiga amb gos, criatura i habitatge en un poble de menys de 5.000 habitants? Potser des que pot sortir quan li dona la gana? Bah, igualment no pot canviar de municipi. A més, un cop acabat el confinament, on estaria el taulell de devolucions d'infants i animals de companyia, com si fossin llibres prestats d'una biblioteca? Deixa, deixa, jaestic bé en els 45 metres quadrats. Però quan canviarà de fase la nostra regió sanitària?

Dia 61 (dimarts 12 de maig)

Com que porto dos mesos obrint els calaixos de la roba d'esport i d'estar per casa, m'he quedat sorpresa de comprovar l'ordre impecable en l'armari de la roba de carrer. L'he tancat, seguiré fidel al xandall i les malles.

Ha tornat la sèrie "El Ministerio del tiempo" de TV1. Em diverteixen les picades d'ullet a l'espectador. En el capítol d'avui, a la cort de Felip IV jugaven a l'estil del mític concurs "Un dos tres". Gairebé m'he emocionat en veure unes imatges de la Mayra Gomez Kemp, les "tacañonas" i la Ruperta.

Dia 62 (dimecres 13 de maig)

Els cicles lunars i mensuals passen centrifugant.

M'encantaria poder cantar les excel·lències de les copes mensuals, que en té, i moltes, però no em veig a la feina fent totes les martingales que requereix. Tampó i avall. Espero que el planeta em disculpi la poca sostenibilitat mensual, ja intento compensar bevent aigua de l'aixeta, menjant fruita i verdura de proximitat, comprant productes a granel, prioritzant el vidre davant els envasos de plàstic. I, quan pugui anar a Mataró, compraré paper de cuina i tovalloletes desmaquilladores fetes de roba, per poder rentar i reutilitzar. Si la botiga segueix dempeus, clar. Ara serà una incògnita saber quins comerços han pogut resistir una investida tan forta.

Dia 63 (dijous 14 de maig)

La veritat és que hem adoptat unes rutines fantàstiques: esmorzar al balcó amb un suc de taronja natural inclòs, la partida de daus havent dinat, i oblidar el menjar reescalfat de carmanyola. Costarà perdre-les.

Estic sorpresa de la quantitat de llibres que veig a les cases. Les prestatgeries són els escenaris recurrents de les videoconferències. I quan afluïxen la corda, el que es veu ple és el bar i no les llibreries...

Sí, avui tinc salmó.

SETMANA 10

Dia 64 (divendres 15 de maig)

No m'agradaven massa els programes estil APM o Zona Zàping perquè m'incomoda comprovar el grau d'estupidesa de la raça humana, però ara ric amb les múltiples formes de distracció del personal en èpoques de confinament. També em sorprèn comprovar la grandària dels pisos i l'espai per guardar objectes inútils, segurament només emprats per les peripècies en el programa. I jo aplico un Marie Kondo anual al pis, però és tan petit que no tinc lloc per practicar determinats exercicis de pilates sense fer-me mal amb els mobles...Tinc el cel "Kon Mari" guanyat.

Dia 65 (dissabte 16 de maig)

Frenem la ingesta de formatge i xocolata, havia començat a ser una mica compulsiva. Moltes verdures, llegum o peix a la planxa, però si tots els postres mengem uns talls de formatge i una porció de xocolata, el colesterol bo i el dolent van bojós.

No crec que es pugui ser bo en un joc on mana l'atzar com els daus, però avui en Joan ha inaugurat jugada amb un pòquer i jo l'he rematat amb un repòquer.

Dia 66 (diumenge 17 de maig)

Tinc dubtes si sortir a caminar per la muntanya és beneficiós, veure les irresponsabilitats de la gent m'enerva. Molt vinculada al món de la informació, la documentació i la comunicació, però inconscientment giro el cap quan em creuo amb aquestes persones que no aconsegueixen els mínims, no fos cas que m'arribés una gota de la seva saliva. M'estaré tornant insociable o, pitjor, asocial?

Això no és el més preocupant, el que m'amoïna realment és el nostre estat mental: dos mesos a casa passen factura. En Joan té ganes de treballar i sentir-se útil, i jo necessito veure les meves estimades persones de risc, el mar, i no perdre la serenitat que he adquirit aquest temps. No ho tenim i costa d'acceptar.

Dia 67 (dilluns 18 de maig)

Les celles necessiten una forma definida, més enllà dels meus repassos maldestres. No he arribat al nivell Frida Kahlo, però tanta deixadesa comença a ser preocupant. Surto a que me les arregli una professional. El serrell em comença a tapar els ulls, em pentino el cabell de costat. A la perruqueria hi aniré a la fase 2,75.

Dia 68 (dimarts 19 de maig)

Moltes persones varien la disposició dels mobles de casa seva, nosaltres canviem la rutina d'on seiem al sofà, a taula, i fins i tot de costat del llit. Crec que hi he sortit perdent. Em consolo al llegir que aquestes modificacions de rutines són activitats cognitives positives per la prevenció de l'Alzheimer, igual que fer sudokus. Fantàstic, ja tinc excusa per justificar la meua recent addició, compartida a distància amb la meua progenitora. Com trobo a faltar les meves estimades persones de risc.

Dia 69 (dimecres 20 de maig)

Em compro un llibre per no fer tants sudokus però el devoro en dos dies. Trobo un llibre de contes i alterno les dues activitats.

Dia 70 (dijous 21 de maig)

Avui és un gran dia. Els esportistes federats podem moure'ns per la nostra regió sanitària i sortir del municipi, baixem a mar. Acabar la caminada mullant-me els peus és un goig. Goig ja no ho fa servir ningú, justament per això empro el mot.

El bany no està permès. Investigaré si deixen nedar als federats, sinó ens plantejarem la possibilitat de robar (el que convingui abans de comprar per Amazon) una taula de paddle surf. Són els únics privilegiats que tenen accés a l'aigua.

Sashimi de salmó. Marida divinament amb el programa "Polònia".

SETMANA 11

Dia 71 (divendres 22 de maig)

Una reunió amb persones de diverses universitats, m'ha obligat a desterrar el xandall, i fer el canvi d'armari a corre cuita. El tenia molt ben endreçat, sí, però amb els jerséis de llana. I es presenta un cap de setmana estival...

Dia 72 (dissabte 23 de maig)

La franja horària d'esport matiner la dediquem a la muntanya, ascendim al turó del Montalt. Miro el mar amb enyorança, demà el veuré de prop.

Emulant l'ambient de guingueta dinem al balcó. Descalços, musclos i copa de vi blanc. Ha faltat el so de les gavines.

Dia 73 (diumenge 24 de maig)

Mai havia dormit amb la finestra oberta un mes de maig. Avui ha estat el dia. Curiosament, els que neguen el canvi climàtic són els mateixos que negaven l'existència del virus. I arriben a presidents...

Agafem la bicicleta i baixem a mar, només ens podem remullar els peus i es fa difícil girar cua i tornar.

Dia 74 (dilluns 25 de maig)

Al TN vespre de TV3 han repetit la paraula "xiringuito". En català correcte seria guingueta. He cercat al DIEC, a l'Optimot i al Termcat per si l'havien acceptat darrerament. Ja em guardaré prou de posar la mà al foc, en el seu moment hauria jurat que "guixeta" era la paraula acceptada, i és taquilla.

Veig que segueix sense estar acceptada. Per què ho fan servir doncs? Si ens hem d'adaptar tant a l'audiència com arribar a fer servir mots incorrectes, no estarem realitzant la funció educativa i cultural de la televisió pública. Que lluny queden els programes com Diguí, diguí.

Es va tolerar l'ús de "cumpleanys" en una cançó de la Rosalia, o el "reflexada" en el Boig per tu, de Sau. Però no acabo d'entendre aquest tractament al TN. He piulat el dubte sense obtenir resposta.

Dia 75 (dimarts 26 de maig)

Soc partidària de la cooperació i em sembla molt efectiu coordinar-se amb altres centres, però no podríem acordar el xandall com "outfit" en les reunions?

Sí, ja sé que acabo de fer servir un mot incorrecte, però l'he marcat entre cometes i no és la meva missió erigir-me com a garant de la normalització lingüística, no em dic Pompeu Fabra.

Dia 76 (dimecres 27 de maig)

Em sap una mica de greu no trobar gens a faltar el meu company inseparable de quatre rodes. Espero recordar com es condueix...

Dia 77 (dijous 28 de maig)

En Joan està sembrat de frases fetes. En una conversa m'ha deixat anar un: Fills rics de pares pobres; i un: Qui mana, mana, encara que no mani bé. En Joan Amades estaria encantat.

Sashimi de salmó. Ho dubtàveu?

SETMANA 12

Dia 78 (divendres 29 de maig)

He sentit una conversa al carrer en la que s'esmentava la mascareta FFP2. Ara semblen experts d'un vocabulari totalment aliè a la majoria, fins fa quatre dies.

Dia 79 (dissabte 30 de maig)

Em resistia al règim de terrasses però l'obertura de la Guingueta Vallbona m'ha fet reconsiderar el meu punt de vista. Una trobada amb la colla té efectes altament terapèutics.

Dia 80 (diumenge 31 de maig)

Phileas Fogg acaba la volta en món.

La comunicació ha esdevingut més fàcil gràcies a les tecnologies, i alhora més complicada perquè no són infal·libles.

Hem de sumar un altre factor que pot crear discòrdia: les abraçades. En el programa FAQS de TV3, dues periodistes van explicar que una va negar l'abraçada a l'altra, la qual es va sentir dolguda. Les dues tenen raó, és tant lícit voler prendre precaucions com necessitar expressar l'estima. Em consta de persones a qui sobta la negació d'una abraçada, i això pot crear sensacions agredolces i dificultar les relacions.

Dia 81 (dilluns 1 de juny)

Va, meitat de la fase 1. Si tot va bé el dilluns vinent ja podrem anar a la platja i banyar-nos. Amb en Joan fem broma dient que portarem el metro a la platja per marcar la distància. Encara sortirem guanyant perquè hi ha gent que planta la tovallola a un centímetre de tu.

Dia 82 (dimarts 2 de juny)

S'han acabat les partides de daus del migdia, en Joan es reincorpora a la feina.

Dia 83 (dimecres 3 de juny)

Cada cop costa més concentrar-me. És un problema cíclic quan s'acosta l'estiu: el cap, el cor, el cos, l'esperit...Totes les meves dimensions em demanen sol i aigua a dojo.

Dia 84 (dijous 4 de juny)

No estic d'acord amb l'agrupament de les regions sanitàries de Barcelona amb les metropolitanes nord i sud, però deixant de banda els criteris sanitaris, estic encantada perquè demà veuré la mare, l'avi i el germà. Quins nervis i quina emoció!

Ho celebro per avançat amb el sashimi de salmó.

SETMANA 13

Dia 85 (divendres 5 de juny)

Avui és el gran dia del retrobament familiar.

Mitja cara oculta rere les mascaretes, ulls expressius, plorosos en veure'ns mare i filla. Ens hem abraçat alienes al virus. Sense pensar. La veu del cor ha parlat.

Constato amb satisfacció que encara em recordo de conduir.

Dia 86 (dissabte 6 de juny)

Com que pinta mal temps per uns quants dies, ens hem llençat a l'aire lliure mig embogits. Almenys un centenar de bicicletes, la majoria elèctriques, camí del Santuari del Corredor. Nosaltres, caminant de baixada, hem aplaudit a un grup que pedalaven sense l'ajuda d'una bateria.

Arenys ple de gent passejant. M'estic plantejant seriosament anar a repoblar algun poble abandonat del Pallars. Llàstima que el mar em quedaria massa lluny.

Dia 87 (diumenge 7 de juny)

Els darrers dies s'ha apreciat un auge significatiu del paddle surf. Desconec si amb el canvi de fase, quan es permeti el bany, variarà la tendència i tornarà a descendir. Per part meva, crec que llogaré una taula per aprendre'n i estar preparada si em tornen a prohibir el mar.

Dia 88 (dilluns 8 de juny)

Fase 2. Per fi sense franges horàries per l'esport i amb permissió d'estada a la platja. No la podem gaudir com els de Tarragona, només hi eren ells, nosaltres ja la compartirem amb els de Barcelona, que tenen via lliure.

Hauria volgut matinar però plou. Diuen que el bo es fa esperar. Caram si es fa esperar...

Dia 89 (dimarts 9 de juny)

Dia rodó:

Han canviat l'horari de la classe online de pilates que organitza la feina, i ara la puc seguir.

Primera usuària de la biblioteca d'Arenys de Munt després de la seva reobertura. Torno a tenir una bona remesa de llibres a casa.

Interessant conversa confinada organitzada pel Col·legi de Periodistes, amb autocrítica del col·lectiu sobre el tractament periodístic de la pandèmia. S'apunta que falten professionals especialitzats en ciència. Carles Llorens, vice-degà de la Facultat, planteja per què no es reduïa, o simplement s'abolia, la secció d'esports de les notícies durant el confinament. Gràcies! No m'ho he deixat de preguntar tot aquest temps. A estones se'm tallaven les comunicacions, però diria que la qüestió va quedar sense resposta.

Dia 90 (dimecres 10 de juny)

La mare m'explica que anava taral·lejant "La Flaca", jo "Bonito". Pau Donés no volia ser cap referent, però la seva actitud vital és un exemple a seguir. Hauria estat content de saber que el cantem en homenatge pòstum.

Dia 91 (dijous 11 de juny)

I avui marxa la Sardà. Plou sobre mullat. El virus ja ha malmès prou el món de la cultura, ara només ens faltava el càncer. Quina setmana.

No sé si pels algoritmes o per la memòria efimera de les persones quan algú no està a primera línia, però percebo menys mostres de condol i homenatge a xarxes, respecte les expressades al cantant de “ Jarabe de Palo”. Diuen que les comparacions són odioses, així que ho deixo aquí i vaig a menjar el sashimi de salmó.

SETMANA 14

Dia 92 (divendres 12 de juny)

Intueixo, encertadament, que l'Avi seguirà confinat, probablement fins a complir el seu centenari. Com coneixes la bestieta, respon quan li faig saber les meves suposicions amb la finalitat de verificar-los. El preocupant és que segueixo força el seu exemple: en vuit dies només he sortit tres cops. Existeix la síndrome del cargol?

És més fàcil culpar el mal temps que no pas la por a una nova vella normalitat: no vull tornar al d'abans.

Dia 93 (dissabte 13 de juny)

No ha fet falta que em llevés amb el peu esquerre. Del llit estant he sentit la tempesta que ens impedia anar a caminar per la muntanya amb amics. Per un dia que no escolto en Molina...

M'enrosco en pensaments negatius: quin temps a la fase 2, encara no m'he pogut banyar, per un dia que podem fer relacions socials...Intento extreure la part positiva: no hauràs de matinar, dorm. La sirena del cotxe de la guàrdia urbana sona insistentment, els altaveus a tot volum: traieu els cotxes de la riera. Segueixo remugant interiorment. M'intento relaxar sense massa fortuna i em ve la inspiració per escriure.

D'acord, d'acord, ja em llevo.

El cel està preciós amb el gris fosc dels núvols de tempesta i un tros blau que vol senyorejar. Per fi somric.

Dia 94 (diumenge 14 de juny)

Per fi! Ens abracem llargament amb l'aigua de mar sota la mirada còmplice del sol i la bicicleta. Després m'estiro a la tovallola en posició estrella de mar.

La felicitat és valorar aquests moments.

Dia 95 (dilluns 15 de juny)

Bany a mar, la celística tardana, maduixes i cireres... M'agrada tant perquè no ho tinc tot l'any? Durant l'estiu no abasto a gaudir-ne i la resta d'estacions semblo un gira-sol pansit.

"Ha arribat el moment de fer una pausa llarga" cloïa Manuel Cuyàs en l'article, el seu darrer article. La llarga claror del solstici ha minvat amb tantes pèrdues.

Dia 96 (dimarts 16 de juny)

M'adono que escolto cantants que ja no hi són: Pau Donés de Jarabe de Palo, Marie Fredriksson de Roxette, Freddie Mercury de Queen. Sort que em queda Bryan Adams...

Van marxar prematurament, d'acord, però aquests noms de referència demostren que l'adolescència queda lluny. En fi, ni els eufemismes oculten les senyals inequívokes de fer-se gran.

Començo a triar fotografies analògiques per eliminar àlbums que ocupen massa espai literal i metafòric. A ritme de Txarango perquè no sigui dit.

Dia 97 (dimecres 17 de juny)

Passem a fase 3 uns dies abans del previst, i la llargada es reduirà de quinze a quatre dies, coincidint amb la fi de l'estat d'alarma. Penso en veu alta: No ho entenc, cal estudiar com evoluciona la situació, les fases es van establir segons criteris sanitaris. En Joan em respon: Ah, però que t'ho vas creure?

Touché.

Dia 98 (dijous 18 de juny)

És increïble, he aconseguit condensar i arxivar les fotos en una capsà. El secret és conservar les que fan somriure i desfer-se del que evoca mals records o no aporten res.

Una altra rutina fantàstica pel dijous, sumada al sashimi de salmó: classe de ioga a l'exterior. M'ho mereixo després de la marató fotogràfica que ha remogut però ha acabat alliberant espais. El súmmum de la catarsi seria cremar-les en una foguera de Sant Joan.

SETMANA 15

Dia 99 (divendres 19 de juny)

Molt enfadada a la feina. És més fàcil carregar el mort als altres que assumir la pròpia culpa. Em volen fer creure que no he denunciat prou algunes situacions anòmales, quan porto anys escrivint correus i presentant informes al respecte. A casa en diem: sempre t'has de veure emmascarat per una paella bruta.

Massa morts prematures darrerament. Avui ens deia l'escriptor Carlos Ruiz Zafón.

Com m'agrada l'expressió anti-normalitat emprada per la Degana en una entrevista. Jo avui estic anti-tot.

Va, divendres, canvi de xip. Serà un cap de setmana de retrobaments familiars amb l'agrupament de les regions sanitàries de Catalunya...i de cues a les carreteres per l'operació sortida qui tingui el pont de sant Joan.

El xip es resisteix a canviar. Definitivament, no tinc bon dia.

Dia 100 (dissabte 20 de juny)

100 dies!

Segueixo amb els sudokus. En Joan afirma que són el nou opi del poble. En el meu cas, més que el futbol, segur.

Es podria fer un estudi exhaustiu sobre el comportament dels humans respecte les mascaretes. S'aprecien els dos extrems: gent que la porta a la platja, quan no caldria per estar a l'aire lliure i amb possibilitat de distància social; i grups d'adolescents passejant pel carrer ben juntes i sense cap protecció, no la duen ni al colze.

Dia 101 (diumenge 21 de juny)

Primera albada de l'estiu.

Curiosament no ho celebros a la platja sinó al Montseny, coronant el Sui, un cim de la carpeta de pendents. Ara aquesta carpeta pren protagonisme a les nostres vides. Carpe diem amb fets, perquè les paraules se les endú el vent.

La natura està preciosa.

Dia 102 (dilluns 22 de juny)

A les 7 del matí han reobert les instal·lacions del gimnàs, a un quart de vuit nedàvem a la piscina. Esmerçant més estona i amb breus aturades cada 250 metres, hem assolit el quilòmetre de rigor. Contentíssims.

He llegit sobre l'existència d'un altre rebrot a la Xina, i s'apunta i es nega la implicació del salmó en el fet. Decidit. Avui és el dia que abandono les mascaretes quirúrgiques, només portaré les tipus FFP2. Cansada de fer-me mala sang en veure comportaments incívics, aniré més protegida i la resta de la humanitat que actuï com vulgui. No, el salmó no el deixaré fins que la informació no estigui més contrastada.

Dia 103 (dimarts 23 de juny)

Després d'uns dies intensos de preparatius, avui de forma puntual assisteixo presencialment a la feina.

Comprovo amb sorpresa que no em pesa el peu de l'accelerador a l'autopista, aquells sostenidors comodíssims ara em fan nosa, i portar rellotge i un anell està sobrevalorat.

Per precaució, celebrem una revetlla íntima.

Dia 104 (dimecres 24 de juny)

Sant Joan. Primera incursió a Barcelona a veure la mare i el germà per celebrar l'onomàstica. Sort que no he anat a Nova York, els carrers de l'Eixample ja em semblen immensos i me'ls miro embadalida. Recordo quan Barcelona em va semblar de joguina tornant de la gran metròpoli.

A casa ens hem modernitzat i celebrem el sant amb menjar japonès.

Dia 105 (dijous 25 de juny)

Anar a caminar amb la Sílvia és beneficiós per la salut. Acomplim tres requeriments de vida sana en un: natura, exercici i relacions socials, amanit amb un alt component terapèutic. A falta de fogueres de Sant Joan, em dona la idea de no convertir en cendres les fotografies descartades durant la meva endreça, sinó en pasta per fer paper. Simbòlicament em sembla més interessant mullar que cremar, suposa un tracte menys destructiu vers el meu passat.

Si algú es pensava que renunciaria al sashimi de salmó de dijous perquè ahir ja vaig dinar japonès, va errat.

SETMANA 16

Dia 106 (divendres 26 de juny)

Si ja m'espanta la quantitat de gent sense mascareta per Arenys de Munt, a Arenys de Mar, amb major densitat de població, fa més por. Anava a escriure que vaig encantada amb la meva FFP2 però no és cert, m'angoixa. I em revolta pensar que al segle XXI la humanitat és capaç de grans proeses tecnològiques, en canvi la gent del carrer només podem combatre un virus rentant-nos les mans i deixant enrere la nostra condició d'éssers socials, abillats amb unes mascaretes que no deixen de ser barreres comunicatives. Sinó perquè veiem actes reflexos de retirar-la per parlar, quan hauria de ser al revés?

Dia 107 (dissabte 27 de juny)

Matinar fa mandra i compensa a parts iguals. Hem tingut temps per temes menys engrescadors com fer dissabte o anar a comprar; i més plaents com anar a la platja, fer un bon àpat a base de closques, o nedar el quilòmetre, aquest cop tot seguit, a la piscina. Sí, ja sé que podríem aprofitar l'estiu per nedar-lo a mar, però no ens entrenem per fer cap triatló i és infinitament més còmode a la piscina.

Nota mental: no estendre roba cap a quarts de set de la tarda, quan el nostre veí amb ínfules de DJ es llueix.

Dia 108 (diumenge 28 de juny)

Seguim tibant de la carpeta de pendents i anem a fer una ruta circular pels cingles de Rupit, sense oblidar el Salt de Sallent, que baixa espectacular.

A primera hora del matí el pàrquing només estava ocupat per autocaravanes, de tornada comprovem que no hi cap ni una agulla.

Dia 109 (dilluns 29 de juny)

Arribo a casa amb sensació de mareig / vertigen. Serà per la mascareta? L'he duta molta estona voltant per mig poble tota apressada, comprant, descartant cues llargues, anant a un altre comerç amb menys afluència, tornar a l'anterior quan no m'haig d'esperar, xerrant amb coneguts...

És pràctic centralitzar les compres en un únic punt, però en un poble tendeixes a diversificar: el pollastre a la Mercè, el pa a Can Puig, la fruita al Salichs, el llegum a la Paulina... Això no ho canviaré. Si no vull caure desmaiada, la modificació convenient serà evitar el ritme de ciutat que porto inherent dins meu.

Dia 110 (dimarts 30 de juny)

Filosofem amb la meva mare sobre els beneficis d'una infantesa i adolescència sense internet. Em venen ganes de riure. És la típica conversa de gent gran, igual quan de nena sentia: abans això eren camps.

Acabo el llibre "Pelea como una chica" escrit per la periodista Sandra Sabatés. Més coneguda per la seva faceta de presentadora del "Intermedio" a la Sexta amb el Gran Wyoming, mostra un recull fantàstic de biografies de dones. Desgraciadament, moltes no les coneixia. A l'escola em van ensenyar Juan Ramón Jiménez, però ni paraula de Zenobia Camprubí, la seva esposa, també escriptora. I no es pot concebre l'obra d'ell sense l'ajuda d'ella.

Parlant de llibres de periodistes, “El llibreter de Kabul”, escrit per Asne Seierstad, retrata la vida d’una família a l’Afganistan, fent especial èmfasi en la situació de la dona, i ens acostava la realitat del país, més enllà del que haguem sentit en els informatius.

Dia 111 (dimecres 1 de juliol)

Entro amb una crisi capil·lar de les meves i, finalment, demano hora a la perruqueria.

Devoro “Papitu”, el llibre de la Carlota Benet sobre el seu pare. Atrapa la honestedat que destil·la. Em preocupa prendre consciència que no recordo haver-me assabentat de la mort de Benet i Jornet durant la crisi del coronavirus. O em vaig extralimitar amb la dosificació d’ingesta de notícies, o em vaig adormir mirant la tele, o...

Em costa escriure una paraula que a casa ens espanta perquè la coneixem de prop, i temem la possible transmissió genètica. És la malaltia que es va endur la meua àvia, i deu el seu nom al metge alemany que la va descriure per primer cop. Sí, encara soc jove per desenvolupar-la, però la temença quan detectes oblit, costa d’evitar.

Ni l’eufemisme em soluciona el desassossec.

Dia 112 (dijous 2 de juliol)

Dia de bojos amb reunions, cursos i videoconferències diverses. Gairebé 10 hores seguides connectada, excepte la pausa per dinar d’una esgarrapada. Quin esgotament mental...

És l’aniversari d’en Joan i sortim a sopar fora, em quedo sense sashimi de salmó per una bona causa.

SETMANA 17

Dia 113 (divendres 3 de juliol)

Pel matí plou a bots i barrals. Toc toc. Estiu? Hola?

La tarda millora en tots els aspectes: em retrobo amb una de les amistats més longeves, superem unes bodes de plata. Hores parlant...

Dia 114 (dissabte 4 de juliol)

Continuem traient la pols a la carpeta de pendants en forma de viatge en globus. Agrupar desconeguts en un espai petit no és l'activitat que em semblava més prudent. Per contra, es tracta d'un regal amb data de caducitat, i millor no exhaurir-la en vista dels esdeveniments.

No ens hem equivocat: ha estat una experiència bonica; el bon temps ens ha permès albirar tant Montserrat com el Prepirineu; l'espai a la cistella era prou ampli; i ens assabentem que ja han confinat el Segrià. El panorama no pinta gens bé, almenys el vol en globus, a la butxaca.

Dia 115 (diumenge 5 de juliol)

Anem a la platja pensant que diumenge a la tarda els barcelonins fan cua a les carreteres. Hem errat de ple, continuen banyant-se. Canalla massa a prop pel meu gust, afortunadament ens hem divertit amb els diàlegs que mantenia una família: el pare anomenant capsigrany a un dels tres fills, l'altre rebutant a la mare: és que no ens poseu normes. Resposta d'ella: la norma és que ens feu cas. Ha estat com anar a teatre.

Dia 116 (dilluns 6 de juliol)

Porto uns dies aprovisionant-me de productes de més o menys primera necessitat, des de pasta de dents a oli... De manera que quan se n'exhaureix un, dispenso del recanvi. Aleshores ja l'anoto a la llista de compra per tornar a adquirir-lo per l'estoc. En un pis petit no és fàcil tenir despensa, però la prudència és la mare de la ciència. Sí, ja sé que la dita diu paciència en comptes de prudència, es tracta d'una adaptació per temps de pandèmia.

Dia 117 (dimarts 7 de juliol)

Gran ensurt. La mare havia estat en contacte amb dos positius i en el 061 se la treien de sobre demanant que es tanqués 14 dies a casa. Ella va al·legar que és persona de risc per edat i malaltia, aleshores en el CAP li van fer les proves. No tenia símptomes i ens costava pensar que hagués pogut agafar el virus, com així ha estat. "Siempre negativo, nunca positivo", deia en Van Gaal.

No sé si per alleujament o perquè necessito descarregar, ploro.

Dia 118 (dimecres 8 de juliol)

No deixa de sorprendre'm com un pis petit es pot embrutar tant. Ben pensat, veient com queda el cotxe si està dos dies aparcat a la riera de sorra, no és tan estrany: sembla que porti mesos abandonat.

Era totalment contrària però ens comprem una "roomba" per facilitar-nos la vida. Paradoxalment, no em sembla gaire sostenible per la despesa energètica. No és contradictori? O estic en una palla mental premenstrual?

Es denomina caixa tonta a la televisió, però la “roomba” la supera. El trist és que resto distreta, mirant-la com es mou sense cap mena de sentit, a les palpentos, passant deu cops pel mateix lloc i cap just on hi ha dues engrunes. La paro, així no es pot treballar. Em sembla que no ha estat massa bona idea fer-nos “roomberos”.

Gairebé quatre mesos més tard, torno a la perruqueria.

Dia 119 (dijous 9 de juliol)

Sant Zenon, patró d’Arenys, la gaia vila.

Es celebra una festa major descafeïnada de la qual no em plantejo ser-ne partícip.

Dia intens d’enllestir temes, esperava una arribada de les vacances més tranquil·la, però no, nous requeriments. Tenim ordre de planificar el setembre sense pla de contingències. Bé.

Quan arriba en Joan li proposo de baixar a la platja una estona i sopar a la Guingueta Vallbona, pla al qual s’apunta ràpidament. Jo renunciant al sashimi de salmó perquè em toqui l’aire...

SETMANA 18

Dia 120 (divendres 10 de juliol)

Teletreballar és la feina de la meua vida. Aprofito tant el temps... Massa i tot diria jo, acabo molt cansada.

Avui no perdono el sashimi de salmó.

Dia 121 (dissabte 11 de juliol)

Torno a meditar. Em sento molt accelerada. Feia un mes i escaig que no practicava. Sense adonar-me he anat a la deriva i he pres consciència que estava a punt de naufragar. Torno a l'àncora cap a la calma.

Dia 122 (diumenge 12 de juliol)

M'agrada la tònica de rastrejar la carpeta de pendents: tenim dinar familiar al Gironès i aprofitem per pujar al santuari de Rocacorba, anotat feia anys.

Dia 123 (dilluns 13 de juliol)

La setmana promet ser molt intensa a tots nivells. I jo noto que tinc la bateria en reserva.

Dia 124 (dimarts 14 de juliol)

Havia sentit parlar de l'obra de la Gemma Lienas, i vaig buidar-ne la biblioteca d'Arenys de Munt, fins i tot enduent-me en préstec les novel·les juvenils. La bibliotecària m'anava repetint que eren juvenils. Sí, ja ho sé.

Què coi? On està escrit que no es pugui llegir literatura per a joves? Com hauria agraït tenir els diaris de la Carlota a mà quan era adolescent.

Amb la nova dinàmica de procurar aprofitar el moment, a banda de buidar la carpeta de pendents d'activitats, també cauen pel·lícules com "El club dels poetes morts" (que estrany escriure-ho en català), o "Actrius". Anava a escriure molt recomanables, però les deu haver vist tothom menys jo.

Detecto un cercle curiós: al llibre "Papitu" de Carlota Benet es parla d'"E.R.", portada al cine de la mà de Ventura Pons (semi arenyenc), on el propi Benet i Jornet col·labora en el guió. El film pren el nom d'"Actrius", les quals no són altres que la Rosa Maria Sardà, la Núria Espert, l'Anna Lizaran i la Mercè Pons (semi arenyenca). La Sardà i en Papitu van anar gairebé junts a retrobar-se amb l'Anna Lizaran. Bé, no seria un cercle sinó una línia plena de llaços i vasos comunicants. El cercle es tancaria si l'Anna Lizaran fos la padrina de Carlota Benet, per exemple, però era en Terenci Moix.

Se m'ha anat una mica l'olla, ves.

Dia 125 (dimecres 15 de juliol)

Segueixo amb reptes minimalistes: aconseguixo alliberar una prestatgeria amb àlbums de fotos, per tal de posar-hi llibres. Ara es tracta d'eliminar una calaixera que m'havia semblat imprescindible per encabir les nostres pertinences. Això s'està complicant per moments.

Pinten bastos a L'Hospitalet. Bé, arreu, però és d'on se'n fa més ressò. Efectivament, la setmana és intensa dins i fora de casa. En el mal sentit, per desgràcia.

Dia 126 (dijous 16 de juliol)

Santa Carme, patrona dels pescadors. La meva mare no està per gaire celebracions, jo tampoc.

Em sento esgotada. Em sobren dies de festa, crec que avançaré l'inici de les vacances.

Avui hi ha un sopar del grup de motos d'en Joan, venen a Arenys amb parelles incloses. Seria estrany excusar la meva assistència perquè és el dia del sashimi de salmó i per la por de veure gent allunyada del meu entorn habitual. M'enduc la grata sorpresa del bon ús de les mascaretes, especialment en el sector femení.

SETMANA 19

Dia 127 (divendres 17 de juliol)

Ara ja pinten bastos a Barcelona. Em nego que em robin l'estiu, és quan carrego piles per la resta de l'any. Necessito les meves dosis de sol, aigua i aire lliure.

Calma, de moment tot queda amb recomanacions i no afecta al Maresme.

Dia 128 (dissabte 18 de juliol)

Estem embalats buidant la carpeta de pendants. Marxem després de dinar per ascendir al Puigmal i fer un bivac. Ve de gust tornar a l'alta muntanya.

Caram, més gent ha tingut la mateixa idea. Tendes de campanya i tot. A la nit posen música. Sort que dura poc perquè no accepto discoteca dalt d'un cim. Cada cosa al seu lloc. Dec ser massa ordenada...

Si no hagués estat pel vent, crec que hauria dormit acceptablement. Després de mesos tancada, és un luxe tenir les estrelles com a sostre.

Dia 129 (diumenge 19 de juliol)

Arribem a casa al migdia i ens anem a dormir directament, talment com la migdiada dels canonges. Després de dinar seguim amb una migdiada, aquest cop laica.

Cansats però molt contents de l'experiència.

Dia 130 (dilluns 20 de juliol)

Es volen carregar la cultura i l'educació perquè ens volen babaus, o només m'ho sembla a mi? Ai, ho he escrit en veu alta. És dilluns, no falla.

A veure si aconseguixo ser més diplomàtica: tinc la sensació que els interessos econòmics no potencien el món cultural i educatiu com a motors d'un país, sinó que donen preeminència a d'altres indústries que no posen en relleu l'estimulació intel·lectual de les persones. És una percepció errònia o algú més comparteix aquesta visió?

Dia 131 (dimarts 21 de juliol)

M'adono que fujo de la civilització. Pràcticament no surto de casa, només per comprar menjar o per sortir a la natura. Quan em digno a trepitjar espais urbans, intento potenciar un mínim de relacions socials, ni que sigui amb la botiguera, per no parar boja o no mostrar-me tan antisocial com em sento.

Dia 132 (dimecres 22 de juliol)

És que no m'aclareixo. Primer em feia molta ràbia veure gent que no portava la mascareta, i ara sento molta pena en veure'ns a tots emmascarats.

Faig balanç. He realitzat una dotzena de cursos en línia durant el que porto de confinament. Alguns pel meu compte, altres a la feina. Les temàtiques han estat molt diverses: des de mindfulness a gestió del temps, passant per alimentació potenciadora del sistema immunològic. Han estat molt útils. Vaig transmetre el meu agraïment a Formació Interna per la seva tasca.

Dia 133 (dijous 23 de juliol)

Sant Jordi descafeïnat. Quina tristor.

Per ofegar les penes anem a regalar-nos un sopar romàntic a la Pepa Fornera. M'anirà bé menjar carn vermella, que estic anèmica. Em caldrà replantejar la dieta i modificar el sashimi de salmó per un entrecot de vedella?

SETMANA 20

Dia 134 (divendres 24 de juliol)

Ric quan, parlant dels testos amb en Joan, em salta: jo soc més de CBR que de PCR. Hi estic totalment d'acord, tremolo de pensar si un dia em toca. No tolero ni el pal que el metge empra per veure com tens el coll...En fi, millor no donar-hi voltes.

Nota al peu: la CBR és una moto de la marca Honda.

Dubtava si ara el “soc” porta accent diacrític o no. Vaig ben perduda amb la normativa que es van treure de la màniga els de l'IEC. Es van ben lluir. Qui ho emprava incorrectament, seguirà igual, i qui més o menys els clavàvem, ara anem venuts. I si ens volem estalviar la cerca de la llista dels quinze, tenim números de cometre la falta d'ortografia. Parlo per experiència. La supressió que més m'irrita és el dona aplicat al sexe femení i al verb donar. Ja ens podem esgargamellar per trobar la igualtat si la pròpia llengua associa les dues accepcions en el mateix mot. La dona encara dona al segle XXI.

Dia 135 (dissabte 25 de juliol)

L'estada al Puigmal ens va desvetllar novament el deliri per l'alta muntanya. Com que havíem formalitzat una paga i senyal per una reserva en un hotel d'Andorra, posposada en dues ocasions, aprofitem el pont de les Santes de Mataró (avantatges de treballar tots dos en la mateixa localitat), per endinsar-nos en les valls i cims del país dels Pirineus.

No les teníem totes perquè França amenaça amb el tancament de fronteres, i pot produir-se l'efecte dòmino.

Dia 136 (diumenge 26 de juliol)

Gaudim de la natura i de la nostra primera escapada en mesos. Fi de festa amb un sopar a “La Cantina de Adelita”, un restaurant mexicà que ens va encantar, i un castell de focs artificials. Els primers i segurament els darrers de l'any.

Dia 137 (dilluns 27 de juliol)

De baixada ens aturem a visitar el museu de la moto de Bassella. Eliminem un altre ítem de la carpeta de pendants.

Dia 138 (dimarts 28 de juliol)

Per desesperació de la meva mare, el poc que tenia de presumida, amb el confinament ho he perdut pel camí. A l'estiu m'agradava dur les ungles dels peus pintades, enguany en prescindeixo. No renuncio a procurar anar ben combinada de colors, això ho tinc massa arrelat.

Dino amb la Núria. És una alenada d'aire fresc, malgrat fa una calor que estavella. M'agraeix les recomanacions. De vegades penso que m'agradaria tenir-me d'amiga per oferir-me la perspectiva respecte les situacions externes. Molts cops els arbres no em deixen veure el bosc i quan tens una posició més allunyada, tot és més fàcil.

Dia 139 (dimecres 29 de juliol)

Parlem amb el socorrista de la piscina, corroborem un estat de desídia generalitzada davant la incertesa permanent. Remarco que cal aprofitar el present i valorar cada moment. Li explico que per mi ha estat molt especial haver tingut la sort de gaudir la piscina per mi sola. Això no passa mai.

Dia 140 (dijous 30 de juliol)

En un reportatge del Report del Col·legi de Periodistes tracten la dicotomia entre ciències i lletres. Consideren que no és excusa la justificació “soc de lletres” per ignorar determinats conceptes matemàtics o estadístics, de la mateixa manera que un enginyer ha de redactar bé. Estic totalment d’acord, però a l’escola tothom rebem formació de català i castellà, en canvi qui cursa lletres, no ensumem determinades matèries fins a la carrera, amb una bona sort.

Malgrat aquest debat, el que em preocupa tant pels de lletres com pels de ciències, és que a l’escola ningú ens explica temes bàsics com els conceptes d’una nòmina, demanar una hipoteca, entendre una factura de subministraments de la casa, gestionar emocions, practicar mindfulness des de la infantesa...Eines per afrontar la vida adulta, en definitiva. Està molt bé aprendre cultura general, però cada any començàvem pel paleolític i acabàvem amb la Revolució industrial, algun any, amb sort, vam arribar a la Revolució russa i una mica de segle XX: guerres mundials i la civil a grans trets. En canvi Grècia i Roma ho teníem apamat. Em consta que està variant la tendència, però falta molt camí per recórrer. I no parlem de la inclusió de referents femenins en els llibres de text, o els seus succedanis digitals, perquè m’estendria massa.

Tot menjant el sashimi de salmó, aprofito per desitjar-vos unes bones vacances!

SETMANA 21

Dia 141 (divendres 31 de juliol)

Vigília de vacances. Mala època per rebre visita del metge de capçalera de confiança. L'anèmia haurà d'esperar tractament. Gràcies als consells de la Sílvia, experta en el ram de la nutrició malgrat actualment no s'hi dediqui, aplicaré canvis a la dieta. Tal com sospitava, la carn vermella s'ha de reincorporar a la meua vida.

Tasto la piscina municipal d'Arenys de Munt per esborrar-ho de la carpeta de pendents. La fondària em permet recordar la infantesa en forma de tombarelles. Socialment no és el més indicat per una persona adulta, però no penso deixar fugir del tot a la nena que porto dins. No tindriem un món millor si tothom conservés un punt de la infància? Davant del cinisme imperant, una cullerada d'utopia.

Dia 142 (dissabte 1 d'agost)

VACANCES!!

Sessió de platja perquè trigaré uns dies en trepitjar-la. Destinació alta muntanya, a cercar més isards i cabirols que persones.

Dia 143 (diumenge 2 d'agost)

Aquest cop tinc bones reserves de llibres, encara millors que l'estat aquífer dels pantans. El darrer d'en Toni Cruanyes espera torn, juntament amb "Dones valentes" de la Txell Feixas Torras.

Estic amb el dilema entre interactuar el mínim possible i l'activació del món de la cultura. Finalment no puc resistir la temptació d'assistir a un sopar-concert de la Banda Biruji d'Arenys de Munt.

Dia 144 (dilluns 3 d'agost)

Marxem al Pirineu. Primera parada a casa en Pere i la Pia.

Dia 145 (dimarts 4 d'agost)

No us podeu perdre la visita a les botigues museu de Salàs de Pallars, impulsades mercès a la ingent tasca de l'historiador Sisco Farràs. La guia ens confirma "la visita es fa molt millor amb el nou protocol per la Covid".

Tastem les aigües del Flamicell, el canvi climàtic és innegable: mai havia entrat a un riu sense patir inicis de congelació, actualment no és el cas.

La Pia i jo cloem la jornada amb una sessió de ioga.

Dia 146 (dimecres 5 d'agost)

Primer cim per escalfar motors: el Pui de Lleràs.

Dia 147 (dijous 6 d'agost)

No ens resistim a la crida del pantà de Sant Antoni i nedem a les seves aigües.

Sessió de ioga. Les salutacions al sol practicades al capvespre s'haurien d'anomenar salutacions a la lluna?

SETMANA 22

Dia 148 (divendres 7 d'agost)

Esborrem el Montsent de Pallars de la carpeta de pendants. És genial voltar per l'alta muntanya però no m'esperava veure tanta gent per les cotes més baixes del Pirineu, ocupem una de les darreres parcel·les lliures d'un càmping després de cercar allotjament infructuosament.

Dia 149 (dissabte 8 d'agost)

Deu existir una variant pirinenca i invisible de la mosca tse-tse perquè gairebé passem 10 hores dormint. Era un eufemisme per evitar explicar que ens vam cansar com rucs coronant el cim després de trescar per camins inexistents.

Ens refresquem a l'estany de Montcortès.

Coneixem a l'Asier del Refugi de Conangles. Dos en una habitació de quatre és un privilegi.

Dia 150 (diumenge 9 d'agost)

Volíem coronar el Tuc de Molières i la previsió meteorològica no acompanyava. L'Asier ens recomana una circular per ascendir al Tuc deth Port de Vielha, baixant pel Lac Redon. Espectacular.

Com no podia ser d'altra manera, ja veieu que qualsevol superfície aquosa ens crida, ens banyem al Lac. Reitero la meva preocupació pel canvi climàtic, mai havia trigat menys de 30 segons en submergir-me.

Dia 151 (dilluns 10 d'agost)

Avui és el gran dia. Assolim el Tuc de Molières, que supera els 3.000 metres. El dedico a la meva estimada tieta-àvia, demà s'acompleixen 19 anys del seu decés. Cada cop que gairebé toco el cel, ofereixo l'alegria de la gesta a una de les estrelles més lluents del firmament.

Poca broma amb el pedregar aranès, especialment si, contra pronòstic, comença a ploure a quarts de dotze del migdia. Afortunadament ja hem grimpat, crestejat, coronat i començat el descens, la part més tècnica culminada. Només ens queden 3 hores de camí i munts de pedres per saltar. Ehem...

Dia 152 (dimarts 11 d'agost)

Per evitar cruiximents (les mal anomenades agulletes), encara una darrera ascensió al Montcorbison. Ens sembla una autopista en comparació amb el dia anterior.

Conclusió de l'escapada: hem gaudit enormement de la muntanya, malgrat veure més gent que cabirols. Cal evitar els nuclis urbans, les capitals de comarca del Pirineu estan saturades.

Sopem, ja a Arenys, amb uns amics muntanyencs per explicar-nos les sortides mútues. Estem d'acord que la humitat de la costa és insuportable i no descartem escapar-nos de nou, buscant zones poc mediàtiques. Fet que es va complicant si se'n fa massa difusió. Penso en La Vanguardia, la qual publica uns monogràfics anomenats "Sense cues al cim". Els periodistes de viatges no som massa partidaris de detallar ubicacions d'indrets poc concorreguts, només d'explicar els fets. I molts cops és complicat equilibrar la visió viatgera, més preocupada per la preservació del medi, amb la pròpia professió, on interessa el contrapunt més turístic i divulgatiu.

Dia 153 (dimecres 12 d'agost)

M'assabento uns dies tard de la mort del bisbe missioner Pere Casaldàliga, el qual destinà gran part de la seva vida a millorar les condicions dels més desfavorits en el Brasil. Persones com ell, encara em fan creure una mica en la humanitat.

La meva desconexió del món ha estat massa extrema, sí, i se m'ha posat tan bé...

Dia 154 (dijous 13 d'agost)

L'experiment que vam iniciar el dia 68 amb el canvi de rutines, no ha estat malament, però recuperem les nostres antigues posicions en el llit, el sofà i la taula del menjador.

Gràcies Bel Olid. En el seu llibre "Feminisme de butxaca" dedica un capítol a desenvolupar el que em plantejava al dia 140: la manca de referents femenins en els continguts escolars, androcèntrics, com defineix ella. Es planteja per què estudiem el misogin Jaume Roig i no Isabel de Villena, més llegida que Tirant lo Blanc a l'època. I va més enllà: per què en els llibres de text no s'explica l'organització de la criança en el segle XVI i sí de les Corts?

En el vocabulari del final apareix el terme misàndria en contraposició a misogínia. M'he quedat esparverada, l'he après avui. De fet ella, amb sentit de l'humor, el defineix com a: no patiu, no existeix.

SETMANA 23

Dia 155 (divendres 14 d'agost)

Em surt un herpes al llavi que me'l deforma i em deixa mitja cara adolorida. Realment soc incòmoda de mirar. Per molt que la mascareta m'oculti, no em sembla oportú el seu contacte amb la pell, ni es tracta d'escampar més virus amb tot el que ja circula pel carrer. Em tanco. En Joan es solidaritza amb mi i acabem la primera temporada de la sèrie "La otra mirada".

Dia 156 (dissabte 15 d'agost)

Devorem tota la segona temporada emprant les mateixes hores que vam destinar a coronar el Molières. D'entrada pot semblar que una sèrie ambientada en una escola per a senyoretes de principis dels anys 20 del segle passat, ha de ser forçosament carrinclona. Al contrari, es tracten temes d'actualitat com l'avortament, l'homosexualitat, el racisme i sobretot la sororitat.

Dia 157 (diumenge 16 d'agost)

L'Avi no reconeix el 26 de juliol com a data de la seva onomàstica, segueix celebrant sant Joaquim a l'antiga. Surto per compartir amb ell un dia tan assenyalat i em torno a recloure a casa. No n'hi ha per menys, al·lucinen en veure l'herpes descomunal.

Dia 158 (dilluns 17 d'agost)

En Joan torna a la feina i jo a la lectura compulsiva. Gràcies Txell Feixas per la joia de llibre. No puc parar d'agradir el meu lloc de naixement. Encara tenim molt camí per a recórrer per arribar a la igualtat, certament. Però no se'ns vulneren els drets humans sistemàticament i de manera atroç com les històries que descric.

Dia 159 (dimarts 18 d'agost)

Sense muntanya ni platja ni piscina. Cada cop hi ha més crosta però costa de guarir. Em sagna i tot. Potser estic fent un gra massa de no voler anar al CAP per no col·lapsar el sistema sanitari?

Em fa il·lusió veure a la Txell Feixas en el TN Vespre. Amb quina cura explica les històries en el "Dones valentes", mostra la cruesa del país sense deixar de fer èmfasi en els petits triomfs de les seves protagonistes, de les nostres heroïnes.

Com m'agraden els llibres de corresponsals...Ara em ve al cap "El lugar más feliz del mundo" de David Jiménez, tot i que és el seu llibre "El director" el que hauria d'estar en tots els plans docents del grau de periodisme.

El programa Coolhunters de TV3 és una alenada d'aire fresc.

Dia 160 (dimecres 19 d'agost)

Llegeixo que dues doctores noruegues, Nina Brochmann i Ellen Stokken Dahl, es pregunten "sorpreses" per què a les classes de ciències naturals de l'escola ens expliquen que l'òvul espera passivament el resultat de la lluita aferrissada entre els espermatozous, quan la realitat és una altra. Segons exposen, l'òvul és molt més actiu del que ens diuen. És més, els homes produeixen milions d'espermatozous tota la vida, només que amb els anys perden "qualitat", en canvi les dones naixem amb un nombre predeterminat d'òvuls, i arribem a la menopausa quan ens quedem a zero, per tant el combat entre òvuls seria més ferotge, si cap, que el dels espermatozous. La sorpresa que mostren és pura ironia, en realitat denuncien el patró de

passivitat aplicat a les dones, i el d'agressivitat en els homes. No em consola pensar que a Noruega funcionen igual que nosaltres.

Merda, un incendi a Caldes de Malavella.

Dia 161 (dijous 20 d'agost)

Estic ratllada fent vacances tancada a casa. Com si m'haguessin confinat a l'estiu. Perdo l'esma i els ànims. Llegeixo i llegeixo. Em salven les biblioteques per obligar-me a sortir de casa i recuperar una mica d'empenta. La d'Arenys de Munt està tancada, m'escapo a Arenys de Mar. Se'm fa més muntanya amunt (malgrat baixi a mar), però recollir llibres és l'únic que em mou.

No cobro comissió de Damm Lemon, ni de ningú, vaja, però m'agrada com clouen l'anunci de l'estiu, quan l'actor afirma "qui va dir que cal escapar de les rutines, no es va equivocar de frase, no, sinó de rutines".

Així doncs, retorno a la rutina del sashimi de salmó.

SETMANA 24

Dia 162 (divendres 21 d'agost)

Prenc consciència que tant en Toni Cruanyes com en Carles Costa, presentadors del TN Vespre, són ex-corresponsals. M'agrada que les notícies les expliquin persones que han vist moltes realitats. De fet en el llibre d'en Cruanyes "Un dels nostres" es veu un esforç per plasmar la situació de Catalunya des de diversos punts de vista. Hauria de ser el normal i ètic en el periodisme, però per desgràcia no és així.

Un aplaudiment per en Carles Costa. Ahir en el TN va lloar la feina de la Txell Feixas i va destacar la tasca dels corresponsals en general. Molt d'acord.

Sí, ho reconec, tinc debilitat pels corresponsals.

Dia 163 (dissabte 22 d'agost)

Per fi m'ha caigut la crosta. Recupero la platja i la piscina. El meu humor ha millorat notablement.

Crear-se expectatives és una pràctica que cal desterrar de les nostres vides. Ahir m'esperava amb ganes la pel·lícula "Agost", protagonitzada per la Meryl Streep i la Julia Roberts, i què voleu que us digui...Ni m'he molestat a buscar crítiques i potser la deixen molt bé, però que en Joan vagi a dormir abans que jo i a mitja pel·lícula, és molt simptomàtic.

Avui no hem millorat molt amb "Tierra firme". Del tàndem Carlos Marqués-Marcet i David Verdguer, ens quedem amb "Els dies que vindran".

Dia 164 (diumenge 23 d'agost)

Continuo injectant-me platja i piscina per la vena.

El veí DJ ha variat una mica el repertori i s'acosta més als meus gustos musicals.

Dia 165 (dilluns 24 d'agost)

Em reincorpo a la feina en modalitat teletreball, almenys fins a l'inici del curs. L'única diferència amb la meva darrera setmana de vacances és que augmenten les hores que em passo davant l'ordinador. Molt trist.

D'acord, no em puc queixar perquè soc afortunada de tenir una feina, però dilluns més síndrome premenstrual és igual a no fer volar coets. Reivindico el dret a protesta.

Dia 166 (dimarts 25 d'agost)

Tinc una amiga negativa per estar positiva. Intento consolar-la considerant que ha tingut mala sort perquè molta gent juga diàriament a la ruleta russa i ella tenia la bala al primer tret. L'aprenentatge de tot plegat es pot resumir en: no es pot abaixar la guàrdia, i s'ha de seguir la intuïció. Ella ja sentia que no havia d'anar a aquell sopar.

Pobra, a sobre de trobar-se malament físicament, el terrible sentiment de culpa. Trec ferro afirmant que en el fons som animals socials i ella portava massa dies sense interactuar.

Em reafirmo que faig bé no anant a casa de ningú, només familiars i a distància.

Dia 167 (dimecres 26 d'agost)

Un company de feina d'en Joan ha estat en contacte amb un positiu. La política és no actuar fins a saber els resultats però jo em confino preventivament. De fet, entre l'herpes, una menstruació monstruosa i ara això, pràcticament no surto de casa. I així seguiré, pel cap de setmana hi ha previsió de mal temps.

Dia 168 (dijous 27 d'agost)

M'escandalitza comprovar que comprar menjar ocupa una part important del nostre pressupost, perquè procurem una alimentació saludable. Les persones amb pocs recursos han de seguir unes dietes infectades de processats. Costa 5,29€ un sandvitx, unes "fajitas" i uns dònuts (no és idoni incloure marques però com seria el nom genèric dels dònuts? A més, el corrector me l'ha acceptat. Al·lucino).

Dono gràcies pel meu sashimi de salmó, i no entraré en el tema dels micro-plàstics als peixos, que també seria digne d'anàlisi.

SETMANA 25

Dia 169 (divendres 28 d'agost)

El test del company de feina d'en Joan dona negatiu. No puc més. Sortim a sopar a la Guingueta Vallbona malgrat la previsió del temps.

Dia 170 (dissabte 29 d'agost)

Plou. M'empipa que s'escaigui en dissabte però m'alegro, ja convenia. I se m'ha rentat el cotxe, aparcat preventivament lluny de la riera.

Dia 171 (diumenge 30 d'agost)

Fa sol? Escapada a la platja! Soc com un cargol al revés.

A Vilafranca celebren Sant Fèlix a fons. Entenc que molta gent viu intensament les seves festes majors, i costa renunciar-hi. També s'ha de comprendre que en època de pandèmia cal evitar aglomeracions. El que no m'entra al cap és la postura dels negacionistes, els quals fan manifestacions i tot, sense mascaretes, clar. Potser s'hauria de crear un programa d'intercanvi entre persones afectades pel virus o que hagin perdut persones estimades, per tal que els expliquin si existeix o no.

Dia 172 (dilluns 31 d'agost)

Fa fresca. Torno al conjunt de malles i samarreta de màniga llarga del confinament dur.

Dia 173 (dimarts 1 de setembre)

No em trobo bé. Crec que m'he refredat per la baixada de temperatures, però en èpoques de pandèmia la hipocondria pren rellevància.

Torna a ploure.

Dia 174 (dimecres 2 de setembre)

Amb la Sílvia hem batejat les nostres sortides com a xerricaminades. Feia temps que no ens trobàvem i quedem més cansades de llengua que de cames.

Tornant cap a casa en Joan em truca per avisar d'una quedada improvisada amb tres amics. No tinc ni temps de canviar-me, vaig directa amb roba d'esport per seguir exercitant el múscul de la boca.

Dia 175 (dijous 3 de setembre)

Pugen les temperatures, però al vespre el cel s'enfosqueix amb celeritat i cau molta humitat. No m'agrada que l'estiu marxi tan ràpid. Em consolo amb el sashimi de salmó i recuperant la sèrie "Temps de silenci".

SETMANA 26

Dia 176 (divendres 4 de setembre)

Com que en Joan no s'ha enganxat a "Temps de silenci", aquest cap de setmana serà complicat fer sessió contínua així que, preventivament, hi destino la tarda.

Dia 177 (dissabte 5 de setembre)

Riem amb l'Avi. Afirma que els catalans tenim la gràcia de posar-nos de peus a la galleda en moments històrics, i es remunta al Compromís de Casp...

Amb en Pere i la Pia acomiadem temporada a la Guingueta Vallbona.

Dia 178 (diumenge 6 de setembre)

Tarda ennuvolada, amb encenalls de melangia i rodanxes de síndrome post-vacacional.

Dia 179 (dilluns 7 de setembre)

Falten dos mesos justos pel centenari de l'Avi.

Dia 180 (dimarts 8 de setembre)

Sebastià Serrano a Vilaweb afirma : "Allò perillós des del punt de vista de la salut mental és el moment en què la por es fa més o menys crònica. Llavors s'empelta de tristesa i pot derivar en ansietat, angoixa i, fins i tot, ser una mica depressiva. No estem preparats per a la por crònica".

Potser no estem preparats, però hi estem sumits. I no parlo de la por al virus, aquesta és una de tantes.

Dia 181 (dimecres 9 de setembre)

Sento "el Pare Manel mor sobtadament". Com a titular el trobo poc precís. Em trec el barret de periodista per lamentar la pèrdua sense altres consideracions. Me'l torno a posar quan veig Joan Raventós, nou corresponal a Brusel·les en substitució de Xavi Coral, que torna al TN ja que Carles Prats va al Sense ficció. Quin ball de barrets.

Dia 182 (dijous 10 de setembre)

Preparem la logística per la sortida muntanyenca del cap de setmana. Feia anys que no ens endúiem fogonet.

Sashimi de salmó abans d'aprofitar la darrera nit en un llit còmode.

SETMANA 27

Dia 183 (divendres 11 de setembre)

No volia que la Diada només commemorés una derrota i va ser la data escollida per casar-nos fa 7 anys.

Esperava aquest pont però amb pandèmia no es tracta d'agafar avions. En comptes d'una escapada romàntica en parella, una excursió a la muntanya amb 5 homes. Quines formes més poc ortodoxes de celebrar aniversaris de casament...

Dia 184 (dissabte 12 de setembre)

Coronem la Pica, sostre de Catalunya, i altres cims dels voltants.

Mentre baixem ens creuem amb una gentada de por. Encara no sabíem que serien carn de notícies a mitjans de comunicació i xarxes socials.

La idea era tornar a acampar per acabar de descendir al dia següent, però no volem passar una altra nit sota zero i gairebé sense dormir, així que la visió dels llits de casa ens empeny avall. En arribar al cotxe i veure la quantitat de vehicles aparcats, comencem a sospitar que allò serà digne d'esment en alguna banda.

Dia 185 (diumenge 13 de setembre)

Dia pijama i recomanació literària: "Aprendre a parlar amb les plantes" de la Marta Orriols. Que bé escriu... Em va colpir una frase: "Els amics del pare setantegen obertament". Senzilla si voleu, però l'encaix és fi com un brodat.

Dia 186 (dilluns 14 de setembre)

Malgrat ser dilluns, estic de bon humor. L'escapada se m'ha posat bé.

Tornar de ioga i topar-me amb la gestualitat d'en Marc Giró a la tele és un contrast massa gran. Em sap greu Marc, avui no t'escoltaré.

Estrena en obert de "Merlí. Sapere aude". Em transporta en una època fantàstica de la meua vida: els inicis de la vida universitària, quan tot està per fer i tot és possible. Els anys s'ocupen de diluir aquesta sensació.

Després "Al cotxe". Ben lligada l'entrevista a la María Pujalte, actriu a la sèrie.

M'agraden les persones tal com raja, i l'Eloi Vila és un gran exponent del gènere. Aniria a fer un beure amb ell sense pensar-m'ho.

Dia 187 (dimarts 15 de setembre)

Dia de molta feina amb quatre reunions presencials. Gairebé ni puc engegar l'ordinador.

M'enduc un disgust quan des de la Facultat de Comunicació de la UAB m'anuncien que tanquen la iniciativa d'escrits del confinament. Era previsible però aquest diari ja formava part de mi.

Confesso amb molta pena que la meua son al sofà pot arribar a ser tan poderosa que venç fins i tot a "Coolhunters". Ho sé, és un sacrilegi. Patrick, Maria Cinta, Serapi, Pol, no m'ho tingueu en compte, us veuré a la carta. Penseu que un cop la son va arribar a desbancar el gran Pepe Rubianes.

Dia 188 (dimecres 16 de setembre)

Necessito platja de forma irracional. Se m'escola l'estiu i la dosi de mar d'enguany encara no és l'òptima per afrontar el llarg hivern. La Sílvia s'hi avé i convertim la "xerricaminada" en "xerribanyada".

A les 10 me'n vaig al llit sense ni tan sols passar pel sofà.

Dia 189 (dijous 17 de setembre)

Avui sí que "xerricaminem". Riem en constatar que a la platja tenim converses més relaxades, i a muntanya arreglem el món.

No tinc salmó però rebo amb alegria la notícia que des de la Facultat publicaran un recull del Confinada.

Cloenda

La carpeta de pendents és un bucle infinit. N'elimino ítems però reomple. A la llista, encara en llapis, el parapent. Em va meravellar el silenci absolut en el cel, durant uns moments sense flama ni xerrameca, quan vaig volar en globus. I vull tornar a escoltar aquella quietud.

S'enquista el banyar-me de nit al mar, tan senzill com seria i encara no ho he provat, com tampoc he tastat el paddle surf ni he escoltat la filharmònica de Berlin.

No passa res. El contingut de la carpeta és mutable, en canvi l'escriptura està arrelada i m'acompanya, durant el confinament de manera rellevant, però escriure m'acomboia en el camí per la vida. Abans, ara, i sempre.

Desconfinada

Els meus aplaudiments s'adreçaven a:

Personal sanitari, per curar-nos i cuidar-nos.

Personal de neteja, per desinfectar.

Personal administratiu, per facilitar la burocràcia.

Personal del primer sector (agricultura, ramaderia i pesca), per procurar-nos menjar.

Personal del transport, per acostar les mercaderies.

Personal de comerços, per vendre'ns els productes de primera necessitat, i segona.

Persones que han respectat el confinament.

Personal policial, per ajudar a respectar-lo (queden exclosos els que s'excedien de les seves funcions).

Persones locals que han animat el confinament amb música.

Persones docents que han facilitat el seu coneixement, algunes de forma desinteressada.

Persones desconegudes que ens han fet riure amb els seus vídeos.

Persones amigues i família, per l'escalf de les videotrucades, trucades i missatges.

Gràcies a tothom!

I molt especialment, gràcies a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB per publicar aquest **Confinada: diari informal dels efectes col·laterals d'una pandèmia**.